

[Aase Olesen]

gjorde man tidligere – lønner folk efter, om de er gifte eller ugifte, om de er samboende eller enlige. Der ligger en klar prioritering dér. Denne betænkning er jo blevet til som en følge af førtidspensionsreformen, der blev indgået mellem Socialdemokratiet og regeringen; det var dér, vi begyndte at diskutere disse spørgsmål.

For os er der ingen tvivl om, at vi nærmer os et tidspunkt, hvor det bliver mere og mere opportunt, at vi taler alvorligt om borgerløn. Venstre taler om en personlig grundydelse, en neutral grundydelse, en eller anden bundydelse, som alle mennesker i samfundet kan få her, og vi havde gerne set – det er ikke nogen hemmelighed – at vi havde taget hul på det princip allerede med skattereformen. Vi havde ønsket, at der skulle ske en udbetaling til alle af det, der svarer til personfradraget, men det afveg man fra præcis af de grunde, som har været fremhævet her, nemlig at man ønskede at prioritere de midler, der var til rådighed, på en anden måde. Det er der jo ikke noget at gøre ved, men jo længere vi kommer frem i lovgivningen på skatteområdet, på socialområdet, pensionsområdet, med hensyn til dagpenge osv., jo mere tyder alt på, at flere og flere partier vil indse, at borgerlønnen som den grundydelse, alle skal have, nok i sidste ende vil være løsningen på mange af de problemer, vi har.

Men det er logisk – og det har vi også sagt flere gange – at vi må begynde enkelte steder, og det vil sige, at vi kan begynde at harmonisere nogle af ydelserne på kontant-hjælpsområdet og tilstræbe at behandle folk som individer og ikke som dele af en større eller mindre husstand.

At der så er andre ydelser – dér er jeg ganske enig med socialministeren – som decideret har sammenhæng med husstandsstørrelse: varnehjælp, boligsikring og andre ting, er klart, og derfor må de prioriteres lavere end dem, der direkte vedrører den enkelte person.

Dernæst spørger hr. Agerschou, hvad det egentlig er, der skal ske, og hvad vi mener med udtrykket »en plan«. Jeg beklager, hvis det ord er blevet lidt mærkværdigt for nogle mennesker, eller at nogle ikke rigtig kan holde det ud mere, men jeg har arbejdet med dette forslag meget længe, og i sin tid var ordet måske ikke så belastet. Det, jeg har ønsket, er naturligvis, at vi får en politisk

vurdering af denne betænkning. Jeg synes, det er et fremragende stykke arbejde, der er gjort af Trierudvalget, og det har vi efterlyst fra Justitsministeriets ægteskabsudvalg i mange år. Nu ligger arbejdet her; det er for dårligt bare at sætte det op på hylden uden at anvende det.

Det, vi mener med en plan, er, at vi ønsker i socialudvalget at nå frem til en form for konsensus om, hvor vi tager fat på dette her. Ministeren har antydnet, at hun er parat til at tage fat, allerede når vi skal i gang med en form for velstandsregulering af de sociale pensioner som følge af overenskomsterne. Jeg vil gerne tilføje, at jeg kunne ønske mig, at vi også kunne have dette aspekt med ind i behandlingen af lovforslag nr. L 119 om samspilsproblemerne. Jeg kan fortælle ministeren, at jeg allerede i dag i socialudvalget har stillet spørgsmål om, hvad det vil koste at nærme os individualprincippet i hvert fald for nogle af ydelserne. I den lovgivning opererer man jo med aftrapningsgrænser for ydelser for henholdsvis enlige og for ægtepar. Ikke mindst på pensionistområdet er ulighederne jo meget store. Netop på pensionistområdet forsynder man sig, både hvad angår ydelser, og hvad angår personfradrag, virkelig mod det, som er det fornemste resultat af betænkningen, der side 49 nederst siger:

»...uanset opgangs-/nedgangstider må den sociale lovgivning ikke være indrettet på en sådan måde, at ægtefæller og papirløse i forskellige perioder af samlivet vurderer, om ægteskabet kan betale sig eller ej. Den sociale lovgivning skal ikke være afgørende for, om parterne vælger ægteskabet som den retlige ramme omkring familiens liv.«

Det er et hovedpunkt i betænkningen, og det har været hovedudgangspunktet for dette beslutningsforslag. Det er meningen med det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til socialudvalget. Hvis